

РЕШЕНИЕ

№ 3013

гр. София, 06.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.09.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Деница Митрова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Кръстева, като разгледа дело номер **4098** по описа за **2010** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Столична дирекция на вътрешните работи гр.С., Б. „Д. Ц” № 33 срещу РЕШЕНИЕ от 21.04.2010 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 22 състав по нахд № 2047/2010 г., с което е отменено наказателно постановление (НП) № 140431 от 15.12.2009 г., издадено от директора на С., с което на основание чл.315, ал.1, т.1 от Кодекса за застраховането на П. А. М. е наложено административно наказание “глоба” в размер на 400 лв. В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и в противоречие със събраните по делото доказателства. Касаторът претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено РЕШЕНИЕ от 21.04.2010 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 22 състав по нахд № 2047/2010 г. и по същество на спора да бъде потвърдено наказателно постановление (НП) № 140431 от 15.12.2009 г., издадено от директора на С..

Ответникът по касационната жалба П. А. М. не взема становище по жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за ОСНОВАТЕЛНА.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от **фактическа и правна страна** следното:

Касационната жалба е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Със съдебно решение от 21.04.2010 г. СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 22 състав по нахд № 2047/2010 г. е отменил наказателно постановление № 140431 от 15.12.2009 г., издадено от директора на С., с което на основание чл.315, ал.1, т.1 от Кодекса за застраховането на П. А. М. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 400 лв. За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Г В М, както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал лаконичен правен извод, че при издаване на НП неправилно е приложен материалния закон, тъй като лицето е представило към момента на проверката валидно сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 22 състав е валидно и допустимо. Касаторът оспорва приложението на материалния закон, конкретно изводите на районния съдия за наличие на валидно сключена застраховка „ГО“.

На основание чл.220 АПК касационната инстанция възприема изцяло фактическите констатации, направени от районния съдия: на 17.11.2009 г., около 16.20 часа в гр.С., по Б. „Е и Х Георгиеви“ с посока на движение от У. „6-ти септември“ към У. „Г.С. Раковски“ П. А. М. управлявал л.а. марка „Мицубиши Паджеро“ с ДК № С 98 92 КХ без сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. За констатираното нарушение св.М съставил АУАН № 140431 от 17.11.2009 г. за нарушение на чл.259, ал.1, т.1 вр. Чл.249 КЗ, с което П. М. е посочил, че няма възражения. Издадено било

обжалваното пред СРС НП № 140431 от 15.12.2009 г., с което е прието, че М. е извършил нарушение по чл.259, ал.1, т.1 КЗ, за което нарушение му е наложено административно наказание „глоба” в размер на 400 лв.

Застраховката „Гражданска отговорност” е задължителна застраховка съгласно чл.249, т.1 и чл.259, ал.1, т.1 от Кодекса за застраховането. Нормата на чл.315, ал.1, т.1 КЗ санкционира липсата на сключена задължителна застраховка „ГО”, както по отношение на собственика на автомобила, така и по отношение на лицето, което управлява моторно превозно средство, във връзка с чието притежаване и използване няма сключен и действащ договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" (в случая наказаното лице не е собственик на автомобила). Пред административно наказващият орган и в производството пред СРС наказаното лице е представило застрахователна полица № 04/509 от 0263787, сключена на 17.11.2009 г., но със скро на валидност от 00:00 часа на 18.11.2009 г. Само въз основа на така представеното писмено доказателства не може да се приеме за правилен извода на районния съдия, че *към датата на проверката от контролните органи на КАТ* лицето е имало валидно сключена гражданска отговорност. Видно от съставения АУАН проверката е извършена на 17.11.2009 г. в 16.20 часа. В жалбата до СРС наказаното лице поддържа, че „пред проверяващия се обадил на баща си и разбрал, че сутринта на 17.11.2009 г. неговият баща (собственик на автомобила) е направил застраховка „Гражданска отговорност”. Касационната инстанция приема, че тези твърдения обслужват единствено защитната теза на наказаното лице, но не съответстват на обективната истина. Лицето е спряно за проверка в късния следобед на 17.11.2009 г., когато очевидно автомобилът не е разполагал с валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност”. Това обстоятелство е било известно на П. М., който собственооръчно е вписал в АУАН, че няма възражения по констатациите от проверката. Очевидно задължителната застраховка е сключена едва след проверката на 17.11.2009 г., но същата е с валидност от следващата дата. Ето защо изводът на районния съдия за наличие на валидно сключена застраховка „ГО” е направен в явно противоречие със събраните по делото писмени и гласни доказателства. С това районният съдия е допуснал неправилно приложение на закона - отменително основание по чл.348, ал.1, т.1 вр. ал.2 НПК вр. чл.63, ал.1 ЗАНН.

Ето защо и на основание чл.221, ал.2 АПК решението следва да бъде отменено като неправилно.

След отмяната на решението на СРС настоящата инстанция е компетентна да реши спора по същество – чл.222, ал.1 АПК, доколкото не са налице основанията по чл.222, ал.2 АПК за връщане на делото за разглеждане от друг състав на СРС.

По вече изложените съображения и на основание чл.220 АПК вр.чл.63 ЗАНН съдът възприема фактическата обстановка:

На 17.11.2009 г., около 16.20 часа в гр.С., по Б. „Е и Х Георгиеви” с посока на движение от У. „б-ти септември” към У. „Г.С. Раковски” П. А. М. управлявал л.а. марка „Мицубиши Паджеро” с ДК № С 98 92 КХ без сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност”. За нарушението е съставен АУАН № 140431/17.11.2009 г. и е издадено обжалваното пред СРС НП № 140431/15.12.2009 г. В АУАН № 140431/17.11.2009 г. и в НП № 140431/15.12.2009 г. са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено съобразно чл.42, респ. чл.57 ЗАНН. Така направеното описание на установеното нарушение съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при които тези елементи са осъществени. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете, така, че това да е възпрепятствало П. А. М. да упражни правото си на възражения, като същевременно да е затруднило, както административнонаказващия орган, така и съда при постановяване съответно на наказателно постановление и решение по жалба на наказаното лице. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено.

Обжалваното НП № 140143/17.11.2009 г. е издадено от материално компетентен административно наказващ орган по см. на чл.47 ал.1 б. «а» във вр.ал.2 ЗАНН във вр.чл.189 ал.4 ЗДвП.

Извършването на нарушението се установява от показанията на актосъставителя М, които следва да се кредитират като логични, последователни и безпристрастни. Представената от наказаното лице застрахователна полица не е била валидна към датата на нарушението. По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че СЪДЕБНОТО РЕШЕНИЕ от 21.04.2010 г. на СРС, НО, 22 състав е НЕПРАВИЛНО на основание чл.348 ал.1, т.1 вр. ал.2 НПК и

при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде ОТМЕНЕНО, а по същество на спора съобразно чл.222, ал.1 АПК – да бъде потвърдено наказателното постановление. По изложените съображения и на основание чл. 221 ал.2 АПК и чл.222 ал.1 АПК във вр. чл.63 ал.1, изр.2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, II Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ съдебно решение от 21.04.2010 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 22 състав по нахд № 2047/2010 г., с което е отменено наказателно постановление (НП) № 140431 от 15.12.2009 г., издадено от директора на С., с което на основание чл.315, ал.1, т.1 от Кодекса за застраховането на П. А. М. е наложено административно наказание “глоба” в размер на 400 лв. **и вместо него:**

ПОТВЪРЖДАВА ИЗЦЯЛО наказателно постановление №140431 от 15.12.2009 г., издадено от директора на С., с което на основание чл.315, ал.1, т.1 от Кодекса за застраховането на П. А. М. е наложено административно наказание “глоба” в размер на 400 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.